

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Ἰαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ
ΑΠΑΓΩΓΗ, μετὰφρασίς Πέτρου Βερέρη. (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώ-
νοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ
εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*,
τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*,
τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*,
Μεθύσου Τέλος, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ
τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΒΕΡΝΗ

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀστατος καὶ χλιαρὸς. Ὁ ἥλιος δὲν κατῴρθου νὰ διασχίσῃ τὰ νέφη, ἐκ τοῦ σκιεροῦ δὲ τοῦ οὐρανοῦ θόλου κατῆρχετο μόνον ἡ θερμότης του μετὰ φωτὸς ὀλίγου.

Ἡ κυρία Λαβερνῆ ἐκάθητο ἐπὶ προσκεφαλαίου εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἧς αἱ βαθμιδῆδες ἤγον πρὸς τὸν κῆπον. Πέριξ αὐτῆς ἔθαλλον ἐντὸς εὐρέων κιβωτιῶν αἰγοκλήματα καὶ κληματίδες, ἄτινα πλήρη εὐωδίας ἀνεῖρον μέχρι τοῦ ἔξωστου τοῦ πρώτου πατώματος.

Ὁ πύργος τοῦ Λαβερνῆ συνέκειτο ἐκ τοῦ ἰσογείου, ἔγειρομένον ἐπὶ ἀναβάθρου, ἐξ ἐνὸς πατώματος ἔχοντος ἐννέα παρά-

θυρα καὶ ἐκ μιᾶς στέγης ὀξείας, ἧτις ἐπέκειτο τῆς οἰκοδομῆς, ἀνυψομένη μετὰ χάριτος πρὸς τὸν οὐρανόν. Αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι στέγαι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος δὲν ὁμοιάζουν ἄρα γε πρὸς τὴν προσευχὴν ; δὲν φαίνονται λέγουσαι : τὰ πάντα πρὸς τὸν οὐρανόν ;

Ἡ οἰκία αὕτη ὑποδομημένη διὰ λίθων καὶ πλίνθων, μέλαινα καὶ μεγαλοπρεπῆς τὴν κορυφήν, χαρίεσσα καὶ ἀνθηρὰ περὶ τὴν βάσιν, ἠγείρετο ὑπὸ τὰς κλιτύς γηλόφου ἡμικυκλιοειδοῦς, οὐτινος οἱ δύο βραχίονες ἐπεστρωμένοι ὑπὸ δασῶν, περιέσφιγγον αὐτὴν ἡρέμα καὶ τὴν ἐπροφύλαττον ἀπὸ τοὺς βορείους καὶ δυτικούς ἀνέμους. Δὲν ἐπεδεικνύετο ἡ οἰκοδομὴ ἐν ἀγερῶν, πολλάκις δὲ ὁ ὀδοιπόρος διήρχετο διὰ τῆς κοιλάδος, χωρὶς κἄν νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἔκειτο κατοικία μετὰξὺ τῶν αἰγείρων καὶ τῶν προαιωνίων φηγῶν.

Ἡ ὁδὸς διήρχετο κάτωθεν τοῦ λόφου, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ δὲ μέχρι τοῦ πυλῶνος ὀκτῶ σειραὶ καστανεῶν ἐσχημάτιζον τετραπλῆν δενδροστοιχίαν, προωρισμένην μᾶλλον ν' ἀποκρύψωσι τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας παρὰ νὰ τὴν κοσμήσωσι καὶ νὰ τὴν καταστήσωσι ἐπιδεικτικὴν.

Μικρὸς ρυαξ, τοῦ ὁποίου τὴν μίαν ὀχθὴν ἐκ τοῦ μέρους τῆς δενδροστοιχίας, προσέθετεν εἰς τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην τὴν κίνησιν, τὴν δρόσον καὶ τὸν ἠδὺν ψίθυρον τῶν διαυγῶν ὑδάτων του. Διήρχετο ταπεινῶς ὑπὸ μικρὰν λιθίνην γέφυραν, ἧς ἄνωθεν ἠγείρετο ὁ πυλῶν, ὁ φέρων τὸ οἰκόσημον τῶν Λαβερνῆ. Ἐπὶ τῆς προσόψεως ἐκείνης, τὰ παράθυρα ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένα διὰ παραπετασμάτων καὶ οὐδεὶς ποτε ἐφαίνετο εἰς αὐτὰ.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, πᾶσα ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐν τῷ πύργῳ κίνησις εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ἑσωτερικόν. Τὰ δωμάτια τῆς κομῆσης ἔβλεπον πρὸς τὸν κῆπον πρὸς τὸ νοτιανατολικόν, καὶ ὁ ἥλιος ἐθέρμαινεν αὐτὰ ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας. Αὐτόθι, εἴτε καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος, εἴτε κάτω, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, δίδουσα διαταγὰς καὶ ἐπιτηροῦσα τοὺς ὑπηρετάς, ἡ κυρία Λαβερνῆ, ὡς μόνην θέαν εἶχεν ἀπέ-

ναντί της τὸ ἡμικύκλιον δάσους πλατάνων καὶ καστανεῶν, σχηματιζουσῶν μέλανα καὶ πυκνὸν θόλον, ὅφ' ὃν διεφαίνετο ὁ ρυαξ, φωτιζόμενος ἐνιαχοῦ λαθραῖως διὰ τινος σχισμάδος τοῦ φυλλώματος· πέραν τοῦ δάσους καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ ρεῖθρου οὐδὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν ὄριζοντα. Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου μέχρι τοῦ ἡμικυκλίου ἐξετείνετο εὐρύχωρον τετράπλευρον περιέχον κανονικὰς πρασιάς ροδῶνων ρομβοειδεῖς ἢ ὠσειδεῖς, λιθίνην λεκάνην μετὰ πίδακος, καταπλημμυρούμενον ὑπὸ φωτὸς καὶ ἀέρος ἐλευθέρου, συλούμενον ἀδιακόπως ὑπὸ πασῶν τῶν μελισσῶν καὶ τῶν ψυχῶν τῆς ἐξοχῆς· εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κήπου πεφυτευμένα τέσσαρες γιγαντιαῖαι κερασάει προσεῖλκυον τοὺς γλωρίωνας, τοὺς σπίνους καὶ τοὺς πυρρούλας, φλυάρους παρσαίτους, οἵτινες ἔβλεπδν μετ' ὀκτου τὴν γραμμὴν τῶν μελαίνων χελιδόνων, αἵτινες εἶχον καταφύγει ὑπὸ τὸν θριγκὸν τῆς ὑπερμεγέθους στέγης.

Εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο κτῆμα, ἔκτασιν ἔχον πενήτηντοκα τὸ πολὺ πενταπλήθρων, περιεκλεισμένον πανταχόθεν ὑπὸ φρακτῶν καὶ τοῦ ρυακος, ἡ κυρία Λαβερνῆ διήλθε τὰ δύο τρίτα τοῦ βίου της. Αὐτόθι εἶχε γεννηθῆ ὁ Γεράρδος. Ὁ δὲ ἀποθανὼν κόμη Λαβερνῆ, ὁ συμπολεμιστῆς τοῦ Κατινά, ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκφέρῃ αὐτόθι τὴν ὑστάτην πνοήν, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, τρωθεὶς θανασίμως ἐφ' ἐνόσ τῶν προχωμάτων τοῦ Μάεστριχτ, ἐξέπνευσε λέγων : «ὦ δυστυχῆ μου σύζυγε! ὦ, ἡ οἰκία μου !»

Αὐτόθι τέλος ἡ κόμησσα, ἐρείδουσα τὰ νῶτα ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας, μετὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῶν αἰγοκλημάτων καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς καρδίας της, παρετήρει, ὡς πάντοτε, τὸν φωτεινὸν κηπὸν της καὶ τὸ σκιερὸν δάσος, εἰκόνα συγκινητικὴν ζωῆς σβεννυμένης, ἧτις ἐν μὲν τῷ παρόντι παρέχει τὸν ἥλιον, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ὀρίζοντα παγερὸν καὶ ζῶφον.

Ἡ κυρία Λαβερνῆ δὲν ἦτο ἀκόμη πενητηκοντούτις. Ἡ κόμη της μόλις ἤρχιζε νὰ ἐπαργυροῦται. Τὸ ὄμμα της ἦτο ἀκόμη ἡμερον καὶ διαυγές ὡς ἄλλοτε. Πλὴν ἄλλοτε ἡ φιλόγελως καὶ ζωηρὰ κό-

μησσα προσεβλήθη ὑπὸ δύο ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν, αἵτινες ἐπάγωσαν τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμά της.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἤκουσεν αὐτὴν ποτὲ γελῶσαν ἀπὸ τοῦ θανάτου δὲ ἐνὸς τῶν υἱῶν της οὐδέποτε ἐθεάθη κἄν μειδιῶσα. Ἡ λύπη της εἶχε μεγαλεῖον· εἶχε χάριν τὸ σῶμά της, χωρὶς ἔκφρασιν, ἡ δὲ φωνή της ἀπέκτησε πάσας τὰς ἀποχρώσεις, ἃς ἡ φυσιογνωμία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ. Θυγάτηρ πλουσίου οἴκου καὶ μάλιστα μονογενής, ἐπειδὴ ἐνουμφεύθη τὸν κ. Λαθερνῆ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς οἰκογενείας της, ἐπειδὴ ἠσθάνθη ὅτι ἡ οἰκογένειά της ἐχαιρεκάκει ἐπὶ τῷ πρῶτῳ θανάτῳ τοῦ κόμητος καὶ ἀπεκάλει τὸ δυστύχημα τοῦτο θεῖαν δίκην, ἡ κόμησσα ἀπεφάσισε νὰ περιφρονῇ τὸν οἶκτον τοῦ πλησίον. Ἐπέβαλεν εἰς τὴν μορφήν της προσωπεῖον μαρμαράρου· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ καρδία της ἀπέμενε ζῶσα, ἡ καρδία της ὑπέφερε τὰ πάντα καὶ ἀνὰ πάντα παλμὸν αὐτῆς ἡ κόμησσα συναισθανομένη τὴν λύπην, συνείθιζε νὰ ἐπιθέτῃ τὴν χεῖρά της ἐπ' αὐτῆς διὰ νὰ καταστέλλῃ τοὺς βιαίους παλμούς της.

Καθημένη εἰς τὴν θέσιν της τὴν ἡμέραν ἐκείνην 26 Αὐγούστου, ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ μιᾷ τῶν κερασεῶν τοῦ κήπου ἀνθρωπίσκον εὐσωμον καὶ βραχὺν τὸ ἀνάστημα, φυσίγνωθον καὶ θαλερὸν τὴν ὄψιν, ἀμαρῶν φέροντα ἐνδυμασίαν, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ δισχιδοῦς κλάδου μετ' ἐν κἀνιστρον εἰς τὸν κόλπον, ἐναποθέτων μετ' ἄκρας προσοχῆς ἐντὸς τοῦ κανίστρου, ἐπεστρωμένον διὰ φύλλων τὰ κεράσια, ἃτινα ἔδρεπεν ἐκ τῆς ἄκρας τῶν ὑψηλοτέρων κλωνίων. Ὁ ἀνθρωπίσκος αὐτὸς πρὸς τ' ἄνω βλέπων εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ τῆς κλίμακος, ἦν κατ' ἀρχὰς εἶχε μεταχειρισθῆ πρὸς ἀνάβασιν. Ἡ περὶ τὸ ἔργον τῆς συλλογῆς ζέσις παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ προβῆ μέχρι τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ δένδρου, μέχρι τῶν σειομένων αὐτοῦ λοφιῶν, ὅπου οἱ καρποὶ ἐκρέμαντο λίαν προκλητικῶς τὴν θέαν, καὶ ὅπου τὰ σπρουθία δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς βλάψωσι, διότι ἐκεῖ θὰ ἦσαν πολὺ ἐκτεθειμένα καὶ πολὺ θὰ ἐταλαντεύοντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἡ κόμησσα, ἥτις οὐδὲν τὸ ἐκτακτον εὕρισκεν ἐνὸς τοῦ ἀνθρωπίσκου ἐξετέλει τὸ ἔργον του, εὕρισκόμενος εἰς τοὺς κατωτέρους καὶ καταλλήλους πρὸς τὸ ἀνάστημα του κλάδους, ἐξέφερε κραυγὴν εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν ὡς γιγάντειον ὄρνεον νὰ λυγίξῃ τοὺς λεπτοὺς κλώνους.

— ὦ Θεέ μου!.. αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ ἀββάς θὰ πέσῃ νὰ σκοτωθῆ! εἶπεν Ἰασπίνε! τρελλὸς εἶσαι;.. Ἰασπίνε!

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἤκουσεν ἡ κόμησσα εἶχε τὴν φωνὴν λίαν ἀσθενῆ, ἡ δὲ κερασεὰ ἔκειτο μακρὰν. Ἀλλὰ πλησίον τοῦ Ἰασπίνου, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἔκειτο χῆμαί κεκλιμένος, μετὰ τὸ ρύγχος μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν, μικρὸς κύων λευκὸς καὶ μέλας τὸ χρῶμα, μετὰ χρωμα δασύ, μετὰ μικρά, μετὰ τρίχας φαίαις εἰς τὰς ὀφρῦς, ἐξαίρετου ἰσπανικοῦ γένους

μικτοῦ μετὰ τοῦ ἀγγλικοῦ γένους τῶν κροικῶν κυνῶν, ζῶον ὅπερ ἡ Πρόνοια εἶχε προικίσει δι' ἀγγινοίας, διὰ χάριτος, διὰ θάρρους, δι' ἀγαθότητος, πλεονεκτήματα ἀρκετὰ καὶ εἰς ἄνθρωπον προσέτι.

Ὁ κύων ἤκουσεν ὅ,τι δὲν ἤκουσεν ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἀββάς. Ἠγέρθη καὶ προσέβλεψε μακρόθεν τὴν κυρίαν του, ὡσεὶ ζητῶν νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους της.

Ἡ κυρία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἰκέτευε διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τῶν νευμάτων καὶ παρεκάλει τὸν ἀββᾶν δι' ἐπανειλημμένων χειρονομιῶν. Ὁ κύων ἐστήριξε τοὺς δύο λευκοὺς ἐμπροσθίους πόδας του ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ ὑλάκτησεν ἀνατείων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀββᾶν· οὗτος οὐτε κἄν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' εἶπε πρὸς τὸν κύνα:

— Ναι, Ἀμούρ, ναι! θὰ σοῦ δώσω κεράσια· ἡσύχασε, μικρὲ Ἀμούρ.

Καὶ ἔρριψε κάτω ἐν δράγμα κερασιῶν πολὺ ὀρίμων καὶ πολὺ μαύρων, ἃτινα ὅμως εἶχον συλῆσει τὰ πτηνὰ καὶ αἱ μυταί. Ὁ καλούμενος Ἀμούρ κύων δὲν ἠύχαριστήθη, ἀλλ' ἀπεναντίας δυσηρεστήθη, παροργισθεὶς, διότι δὲν τὸν ἐνόησαν ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος εἰς τὴν δευτέραν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ὑλακτῆ ὀργίλως.

— Ἄ, μὰ τί εἶν' αὐτό; εἶπεν ὁ ἀββάς ἐξακολουθῶν νὰ δρέπῃ, μήπως σοῦ φαίνεται πῶς κλέπτω τὰ κεράσια; μήπως εἶσαι σὺ ὁ οἰκοδεσπότης, Ἀμούρ;

Ὁ κύων ἀπήντησε διὰ γρυλλισμοῦ σημαίνοντος πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εἴπῃ ἐν ζῶον ὅταν περιφρονῇ κανένα.

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναμείνῃ ἐπὶ πλέον καὶ προσῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ κυνός. Διασχίσασα τὸν κήπον ἔδραμε πρὸς τὴν κερασεάν. Ὁ Ἀμούρ ἔπαυσε νὰ ὑλακτῆ, ἔλειξε τὰς χεῖράς της καὶ κατεκλίθη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Δὲν ἀκούεις λοιπόν, ἀββά; εἶπεν ἡ κυρία Λαθερνῆ. Θὰ με κάμῃς νὰ πάθω ἀπὸ τὸν φόβον μου. Πολὺ λαίμαργος θὰ εἶσαι διὰ νὰ ἐκτίθῃσαι τοιοῦτοτρόπως εἰς κίνδυνον διὰ τρία ἢ τέσσαρα κεράσια, τὰ ὅποια οὐτε τὰ πουλιὰ καταδέχονται νὰ τσιμπήσουν.

— ὦ, κυρία, ἐγὼ λαίμαργος;.. εἶπεν ὁ Ἰασπίνος προσπαθῶν νὰ ἐπιθέσῃ τὸν πόδα παρακάτω. Μπᾶ!.. ποῦ εἶνε ἡ σκάλα; δὲν τὴν βλέπω πλέον.

— Εἶσαι ἕνα μίλλι μακρὰ ἀπ' αὐτὴν... πρόσεξε!.. τρίξις ὁ κλάδος.

— Κυρία, εἶμαι ἑλαφρὸς ὡσὰν πτερόν. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε ὁ κλάδος διερράγη· εὐτυχῶς ὁ Ἰασπίνος ἔμεινε κρεμάμενος. Ἡ κόμησσα ἀφῆκε κραυγὴν.

Ὁ Ἀμούρ ἠγέρθη ὅπως ἐκφράσῃ ὑλακτῶν πρὸς τὸν Ἰασπίνον ὅ,τι ἐφρόνει περὶ τῆς συμπεριφορᾶς του. Ὁ ἀββάς κατάρθωσεν ἐπὶ τέλος νὰ εὕρῃ στήριγμα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλίμακα, κατῆλθε δὲ κρατῶν κἀνιστρον πλήρες ἐξαίρετων κερασιῶν, ὅπερ θριαμβευτικῶς παρουσίασε πρὸς τὴν κόμησσαν.

— Κρίμα εἰς τοὺς τόσους κόπους σου, Ἰασπίνε, εἶπεν ἡ κυρία Λαθερνῆ. Ποτὲ δὲν τρώγω καρπούς· τὸ εἰζεύρεις κάλλιστα.

Ὁ ἀββάς, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐλαττωθῆ ἡ χάρις τοῦ μειδιάματός του, τοῦ στολιζόντος τὴν ἀγαθωτάτην μορφήν του, μετέβη μέχρι τῆς δεξαμενῆς, ἐν ἡ εὕρισκετο βεβυθισμένον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἕτερον κἀνιστρον καλῶς κεκλεισμένον καὶ ἀνήγειρεν αὐτό, ἐξ οὗ ἠκούετο προσερχόμενος κρότος σκιρτημάτων παραδόξων.

— Θεέ μου! τί εἶνε ἐκεῖ μέσα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λαθερνῆ.

Ὁ Ἰασπίνος ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα μετὰ πολλῶν προφυλάξεων καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν κόμησσαν τρεῖς εὐμεγεθεῖς ἰχθύς, μετὰ ἐρυθρὰ πτερύγια, μετὰ μαύρην ράχιν καὶ λευκὴν κοιλίαν, οἵτινες περιέστρεφον μακρῶς τοὺς στρογγύλους ὀφθαλμούς των καὶ ἀνέπνεον ἀκρόεστως τὴν δρόσον.

— Ψάρια! Μὰ τί σοῦ ἦλθεν, ἀββά. Γνωρίζεις ὅτι δὲν τρώγω ψάρι, ὅπως δὲν τρώγω καὶ κεράσια.

— Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ ἀββάς, ἐπέρασά καλὰ τὴν ἡμέραν μου· μοῦ ἤλθαν δύο ἰδέαι εἰς τὸ κεφάλι... χὰ! χὰ!.. καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι ποτὲ δὲν μοῦ ἔρχεται καμία καλὴ ἰδέα! Τί λέγεις περὶ τούτου, σὺ Ἀμούρ;

Ὁ Ἀμούρ εἶχε πλησιάζει καὶ ἐξήταζε μετ' ἀνησυχίας τὰ ἐντὸς τοῦ κανίστρου ἀνακινούμενα ζῶα, ὀσφραϊνόμενος αὐτὰ μετ' ἀγέρωχου περιφρονήσεως. Ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἰασπίνου περὶ τῆς γνώμης του, προσέβλεψεν αὐτὸν ἀτενῶς καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Ἄν οἱ κύνες ἠδύνατο νὰ μειδιάσωσιν, ὁ Ἀμούρ θὰ ἐγέλα ἐμπαικτικῶς κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰασπίνου.

— Τί ἰδέαι σοῦ ἦλθον; ἃς ἀκούσωμεν, ἀγαπητὲ Ἰασπίνε, εἶπεν ἡ κόμησσα, δύσπιστος ὅσον καὶ ὁ Ἀμούρ, ἀλλ' ἀβοροφρονεστέρα.

Ὁ Ἰασπίνος ἔδειξε τὰ δύο κἀνιστρα.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ μυλωνᾶς ἀνοίξε χθὲς τὰ νερὰ κ' ἐδούλευσε τρεῖς ὥρας μετὰ τὸν μύλον του. Ἡμῶν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἔτρωγα κεράσια... ὄχι, δαμάσκηνα. Τρώγω πάντοτε τὰ χαλασμένα· ἀλλὰ μερικά ὅπου εἶνε πολὺ χαλασμένα τὰ πετῶ. Ἐρριψά λοιπόν εἰς τὸ ποτάμι δύο τρία ἀπ' αὐτά. Συνήθως ἐπιπλέουν καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ παρακολουθῶ τὸ ρεῦμα καὶ νὰ τὰ βλέπω νὰ στριφογυρίζουν μέχρι τοῦ φράκτου, ὅπου παρασύρονται καὶ γίνονται ἀφαντα.

Χθὲς ὅμως τὰ ἔβλεπα νὰ γίνωνται ἀφαντα ἀμέσως καθὼς τὰ ἔρριπτα. Αὐτὸ ἔκαμνε νὰ μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν μία ἰδέα—ἡ πρώτη. Τὰ δαμάσκηνα αὐτά, ἐσυλλογίσθη, θὰ τὰ καταπίνουν τὰ ψάρια· ἀλλὰ τί ψάρια νὰ εἶνε; Κυπρίνοι; αὐτοὶ ποτὲ δὲν πηγαινούν σιμὰ εἰς τὰ νερὰ τοῦ μύλου· ἀγαποῦν τὰ ἡσυχὰ νερὰ καὶ τὸν βούρκον. Λαυράκια; ἀλλὰ αὐτὰ δὲν τρώγουν παρὰ κρέας πρόσφατον. Μὴν εἶνε τίγκαι; ἀλλ' αὐταὶ ἔχουν τὸ στόμα στενόν· πέρκαι;

— Φίλτατε ἀββά, ἀντὶ νὰ μοῦ εἴπῃς ποῖα ψάρια δὲν ἔφαγον τὰ δαμάσκηνά σου, εἶνε προτιμότερον νὰ μοῦ εἴπῃς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποῖα τὰ ἔφαγον.

— Εἶνε εἶδος κυπρίνου ὅπου τὰ λέγουν ἐδῶ μυλωνάδες, ἓνα εἶδος σπάνιον, ψάρια τοῦ ποταμοῦ, ὅπου πωλοῦνται πολὺ ἀκριβῶς. Τότε ἐπῆρα κ' ἐγὼ ἓνα καλὸ καλάμι κ' ἓνα ἀγκίστρι πρώτου ἀριθμοῦ καὶ ἤλθα κ' ἐκοψα κεράσια διὰ δόλωμα.

— Δὲν ἀγαποῦν τὰ δαμάσκηνα αὐτὰ τὰ ψάρια;

— Ὦ, ὄχι δά, κυρία! ἀλλὰ τὰ δαμάσκηνα ἔχουν χονδρὸ κουκουτσι καὶ δὲν στέκουν καλὰ εἰς τὸ ἀγκίστρι· ἔβαλα λοιπὸν διὰ δόλωμα κεράσια καὶ ὡς βλέπετε ἔπιασα τρία ἀρκετὰ μεγάλα, τὰ ὅποια τὸ ὀλιγώτερον ἠμπορεῖ ν' ἀξίζουσι εἴκοσι τέσσαρα σόλδια τὸ ἓνα.

— Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶπεν ἡ κόμησσα, εἶνε δύο φοραὶς τῶρα ὅπου μοῦ κάμνεις λόγον περὶ τῆς ἀξίας τῶν ψαριῶν μῆπως σκοπεύεις νὰ τὰ πωλήσης;

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ κεράσια.

— Πῶς, ἀββά; . . χρηματολογεῖς;

Ἡ μορφὴ τοῦ ἀγαθοῦ ἀββά οὐδεμίαν ἐξέφρασε δυσἀρέσκειαν διὰ τὴν ἐπίπληξιν.

— Ὅχι διὰ λογαριασμόν μου, εἶπε μειδιῶν.

— Διὰ λογαριασμόν ἰδικόν μου τότε, ἢ διὰ λογαριασμόν τοῦ Γεράρδου; διότι δὲν ἀγαπᾶς κανένα ἄλλον ἐκτὸς τῶν τριῶν, τοῦ ἑαυτοῦ σου δηλαδὴ, ἐμοῦ καὶ ἐκεῖνου. Ἄ! ἐλησμόνουσιν τὸν Ἀμούρ μῆπως θέλεις ν' ἀγοράσης τίποτε κουλουράκια δι' αὐτόν;

— Ὅχι, κυρία, ὄχι. Συναίξω χρήματα διὰ τὴν κυρίαν Μαιντενών.

Ἡ κυρία Λαβερνή ἐποίησε νεῦμα ἐκπλήξεως καὶ παρετήρησε μετὰ περιεργείας τὸν ἀββᾶν κατὰ πρόσωπον, ὅστις ἐφάνετο προσέχων ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ κεράσια καὶ εἰς τοὺς ἰχθύς του.

— Διὰ τὴν κυρίαν Μαιντενών; ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα.

— Δὲν ἔχετε τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας αὐτῆς εἰς τὴν αἵθουσαν; ἠρώτησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ναί, βέβαια. Καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Δὲν ἀγαπᾶτε πολὺ αὐτὴν τὴν εἰκόνα;

— Ἄναμφιβόλως ἡ κυρία Μαιντενών ἦτο ἡ καλλιτέρα φίλη μου πρὸ τοῦ γάμου μου, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς εἶνε ἓν τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ Πέτρου Μινιάρ. Ἀλλὰ τίς σχέσις ὑπάρχει μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενών καὶ τῶν ψαριῶν, τὰ ὅποια ἔπιασες μὲ τὸ ἀγκίστρι, μετὰ τῶν κερασιῶν καὶ τῆς εἰκόνας, τὴν ὅποιαν ἔχομεν;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος λαμβάνων ἦθος ἐπίσημον, τὸ χρύσωμα τοῦ πλαισίου τῆς εἰκόνης ἐκείνης ἐξηλείφθη καὶ αἱ γλυφαὶ ἐγάλασαν ἢ κατάστασις αὕτη δὲν εἶνε ἀνταξία τοιαύτης κυρίας. . .

— Ὦ! εἶπε μελαγχολικῶς ἡ κυρία Λαβερνή δι' ἐμὲ ἡ ζωγραφία αὕτη εἶνε ἀπλῶς μία ἀνάμνησις, ἀνάμνησις βαθμηδὸν ἐξαλειφόμενη καὶ ὠχρῶσα ὡς ἡ φιλία ἐκείνης, ἣτις μοι τὴν ἐδώρησε, γηράσασα ὅπως ἐγηράσαμεν καὶ ἡμεῖς. Εἶνε προσωπογραφία φίλης, ἣτις δὲν εἶνε πλέον φίλη μου. Τίνα παριστᾷ ἡ εἰκὼν, ἀββά; μίαν

νέαν καὶ ὠραίαν γυναῖκα· τὴν κυρίαν Σκαρρῶν, τὸν μαργαρίτην ὅστις ἔλαμπε, διακρινόμενος μετὰ τῶν ἄλλων, ἐν τῷ μεγάρῳ Ἀλθρέ, ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ θεοῦ μου, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν κ' ἐγὼ ἐπίσης ἤμην νέα, ὅτε ὁ κύριος Λαβερνή ἐζῆ καὶ μὲ ἠγάπα. Ὦ, φίλτατε Ἰασπίνε, τὰ χρώματα ἐξηλείφθησαν, τὰ πρόσωπα ἐρρυτιδῶθησαν καὶ αἱ φιλίαι διελύθησαν ὑπὸ τῆς λήθης. Ὅλα αὐτὰ, ὅπως τὸ πλαισίον, ἔχασαν τὸ χρύσωμά των!

— Καὶ ἐγὼ, κυρία, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, σὰς εἶπα ὅτι θ' ἀγοράσω ἐν πλάσιον καινούργυς διὰ τὴν εἰκόνα καὶ θὰ τὸ ἀγοράσω.

— Ἐπεθύμουσιν νὰ μάθω διατί ἐνδιαφέρεσαι τόσο ὑπὲρ μιᾶς εἰκόνας, τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν βλέπεις, νομίζω.

— Ἐν πρώτοις, κυρία, διότι εἶνε ὠραῖον ἔργον, ὠραία κεφαλή, κεφαλή βασιλίσσης, ὅπως ἔλεγε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ κύριος Γεράρδος.

— Μπᾶ; ὁ Γεράρδος ἔλεγεν αὐτό;

— Τὸ ἔλεγε, χωρὶς νὰ εἰξεύρη ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν.

— Πῶς τοῦτο, Ἰασπίνε;

Ἄββᾶς ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ ὠτίον τῆς:

— Ἡ κυρία Μαιντενών εἶνε βασίλισσα τῆς Γαλλίας.

— Ἐτρελλάθης; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λαβερνή ὀπισθοδρομοῦσα ἐκθαμβος.

— Βασίλισσα μὴ ἀνεγνωρισμένη ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γείνη. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐνυμφεύθη τὴν κυρίαν Μαιντενών, αὐτὸ εἶνε γεγονός, ὁ δὲ γάμος μετ' ὀλίγον θὰ γείνη γνωστός.

— Ἀπὸ ποῖον ἔμαθες αὐτὴν τὴν εἰδησιν;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, κυρία κόμησσα; εἶνε μυστικόν.

— Ἐχεις μυστικόν, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἐνεπιστεύθης; εἶπεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα· εἶνε ἀδύνατον! Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ τὸ ἔμαθες πρὸ πολλοῦ.

— Μὲ νομίζετε λοιπὸν ἀνίκανον νὰ τηρήσω μυστικόν ἐπὶ πολὺν καιρὸν; ἀπήντησε μετ' ἠπίας λεπτότητος ὁ ἀββάς καὶ μετὰ βλέμματος πλήρους γλυκειάς μελαγχολίας.

— Ὡς πρὸς ἐμέ, βεβαίως.

— Ὦ! κυρία! ἐψιθύρισε ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ στραφῆ διὰ νὰ καταπνίξῃ ἓνα στεναγμόν.

— Ἐκτὸς ἐὰν εἶνε ἀπόκρυφον τῆς ἐξομολογήσεως, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα.

— Καὶ εἶνε ἀκριβῶς τοιοῦτο.

— Ἀλλὰ δὲν ἐξωμολόγησε κανένα πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, κανένα τοῦλάχιστον, ὅστις νὰ γνωρίζῃ τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους.

Ἄββᾶς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Σφάλλω, εἶπεν ἡ κόμησσα· ἐξομολόγησε χθὲς εἰς τὸ παρεκκλησίον μας τὸν βαπτιστικόν σου Δεβῶτ, ὑπάλληλον τῶν ἱπποσκευῶν, πρῶν θεραπόντα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων, πρὶν τελέσεως τὸ

μυστήριον τοῦ γάμου του· ἐξωμολόγησε ἐπίσης καὶ τὴν εὐμορφὴν νέαν σύζυγόν του, τὴν Βιολέτταν, ἣτις ὅμως πάρα πολὺ ἔκλαιεν ὅτε ἐνυμφεῖτο, ὥστε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐνέχεται εἰς τὴν πολιτικὴν. Ὁ Δεβῶτ θὰ σοὶ ἐξομολογήθῃ ὅτι ἔκλεψε καμπόσα ἀπὸ τὸν κύριον Ἀρλαί, τὸν τελευταῖόν του κύριον καὶ ὅτι θὰ κλέψῃ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ στρατοῦ τῆς Φλάνδρας, ὅπου τὸν στέλλει ὁ κύριος Λουβοά. Ἡ Βιολέττα θὰ σοὶ ἐξωμολογήθῃ ὅτι ἀγαπᾷ ἢ ἠγάπησεν ἄλλον καὶ ὄχι τὸν σύζυγόν της.

— Κυρία, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ ἀββάς, ἡ Βιολέττα Ζιμπέρ εἶνε ἐντιμὸς νεανίας, ἣτις ὑπανδρεύεται τὸν Δεβῶτ, διότι αὐτὸς ἐδέχθη νὰ χορηγῇ χρηματικὴν συντάξιν εἰς τὸν πατέρα της, ὅστις εἶνε ἀπόμαχος καὶ τυφλός.

— Ἀκριβῶς· αὕτη μὲν εἶνε πολὺ ἐντιμὸς, ὁ δὲ Δεβῶτ δὲν εἶνε ἀρκετὰ τοιοῦτος, ὥστε νὰ σοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ μυστικὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυρίας Μαιντενών. Ἴδου τέλος πάντων ὅπου ἠύλογησες τοὺς γάμους τῶν· εὐχομαι νὰ εὐτυχίσωσιν. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἄλλο συνοικέσιον, τὸ ὅποιον πιστεύω ὅτι εἶνε κάπως σοβαρώτερον. Εἶνε ἀπλῆ φήμη; τίποτε ἴσως δὲν εἶνε θετικόν.

— Εἶνε γεγονός, κυρία, γεγονός τετελεσμένον. Ὁ βασιλεὺς εἶνε καταγοητευμένος, ἡ κυρία Μαιντενών λάμπει ἐκ τῆς χαρᾶς, ὁ δὲ κύριος Λουβοά τόσο μανιωδῶς ἐπαράχθη, ὥστε ἔγεινεν ἀφαντος καὶ κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῦ τὸν ὤθησεν ἢ ἀπελπισία του. Ἡ δὲ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ ἐξῆς: ἀφοῦ ἡ κυρία Μαιντενών εἶνε βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ ἀφοῦ ὑπῆρξε πολὺ φίλη σας, πιθανὸν νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ.

Ἡ κυρία Λαβερνή ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀββάς, ἤκουσα νομίζω νὰ γίνεται λόγος ὅτι εἴχετε λάθει παρ' αὐτῆς μίαν ἐπιστολήν, ταυτοχρόνως μὲ τὴν εἰκόνα.

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ μου, ναί, πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν. Αὐτὴν μόνον.

— Ἔστω· εἶνε ἀρκετὸ καὶ αὐτό· ἡ φιλία μιᾶς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας ἀξίζει κατὰ.

— Δι' ἐμέ;

— Ἄν ὄχι δι' ὑμᾶς, τοῦλάχιστον διὰ τὸν υἱόν σας. Ὁ κύριος Γεράρδος ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατόν, δὲν προάγεται δὲ κανεὶς σήμερον ἀνευ προστασίας καὶ διὰ τῆς προστασίας τῆς βασιλίσσης δύναται νὰ γείνη στρατάρχης τῆς Γαλλίας. Ὦ! συλλογίσθητε αὐτό! Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἐψάρευσα σήμερον αὐτὰ τὰ ψάρια καὶ συνέλεξα τὰ κεράσια, τὰ ὅποια θὰ πωλήσω ἐξ λίβρας. Θὰ συναίξω τοιοῦτοτρόπως ὀκτῶ πιστόλας, ὅσον θὰ στοιχίσῃ ἐν νέον ὠραῖον πλάσιον· ὅταν δὲ ἔχη κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης, τὴν ὅποιαν ἐχάρισεν αὕτη ἢ ἰδίᾳ βασίλισσα καὶ μίαν ἐπιστολήν τῆς βασιλίσσης, ἂν δὲν κατορθώσῃ τίποτε, θὰ

εἶπε ὅτι εἶνε πολὺ ἀτυχής, μὰ τὸν Χριστόν!

« Μὰ τὸν Χριστόν! » ἦτο τὸ σύνθημα ἐπιφώνημα τοῦ ἀββᾶ. Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἡ ὀργή ἢ ἡ χαρά του, ἡ ἀμηχανία ἢ ὁ θρίαμβος ἐξεδηλοῦτο διὰ τῆς ἀλλοκότητος καὶ ἡχηρᾶς ταύτης ἐπιφωνήσεως. Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ ἀββᾶς, ἐξῆλθε, διότι εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τῆς λειτουργίας.

Ἡ κυρία Λαθερνῆ δὲν ἠγοράζετο αὐτὸν πλέον, περιπεσοῦσα εἰς βαθεῖαν ρέμβην. Εἰσῆλθε μόνη εἰς τὴν αἵθουσαν, καὶ ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας, περὶ ἧς τοσοῦτος εἶχε γείνει πρὸ μικροῦ λόγος.

Ἡ εὐγενὴς τῆς εἰκονιζομένης γυναικὸς μορφὴ, σκεπτικὴ ἅμα καὶ ἰλαρὰ, μειδιῶσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παλαιοῦ πλαισίου, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν φωτὸς καὶ ἰδεῶν μεγαθύμων. Ἡ κυρία Λαθερνῆ παρετήρει τὴν περὶ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἐκείνης αἰγλήν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸ μέρος ὅπου ἐπεκάθητο τὸ βασιλικὸν διαδήμα.

— ὦ! ἐπιθύρισε ταπεινοφώνως. Φραγκίσκη Ὠθινιέ, σύζυγε τοῦ Σκαρρών, χήρα τοῦ Σκαρρών, παιδαγωγὴ ἐνός βασιλοπαιδός, φίλη καὶ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, μακροκησία Μαιντενῶν, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, δὲν θὰ μοῦ παράσχεις εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν ἀνησυχίαν. Χαίρου ἐν εἰρήνῃ τὴν δόξαν σου, ἔσο εὐτυχής, τόσο εὐτυχής, ὥστε ἡ μνήμη νὰ μὴ σοῦ ὑπενθυμίῃ πλεόν τὰς παρελθούσας ἡμέρας. Βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ ὑγείαν, ἰσχύν, μακροβιότητα, ἀρκεῖ νὰ μείνῃ εἰς ἐμὲ ὁ Γεράρδος.

Καὶ μετὰ τὰς μυστηριώδεις ταύτας λέξεις, ἡ κόμησση ἔμεινεν ὀρθία, μὲ τὸ ὄμμα ἀπλήστως προσηλωμένον ἐπὶ τῶν χαμακτῆρων τῆς εἰκονιζομένης μορφῆς, πρὸς ἣν ὡς πρὸς εἶδωλον ἀπέτεινεν ἐνθερμοτάτην εὐχὴν.

Ἦκουσε τὸν μικρὸν τοῦ παρεκκλησίου κώδωνα κρούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰασπίνου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ κήπου μεταβαίνουσα εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅτε αἴφνης ἵππος ἀφηνιασμένος καὶ αἱματόφυρτος ἐφάνη ἐν τάχει ὑπερβαίων τὴν ἐπὶ τοῦ ρύακος μικρὰν γέφυραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, ὅπου ἔπεσεν ἐκπνέων, ἀφοῦ ὁ ἀναβάτης του ἀφῆκε τὸν χαλινὸν καὶ τοὺς ἀναβολεῖς.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Μάξιμος εἰσῆλθε χαρίζεις ὡς πάντοτε. Ἐχειρέτισε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀπέτεινε φιλοφρονήσεις τινὰς εἰς τὰς κυρίας καὶ μειδιάμα φιλοστοργώτατον εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

— Ἦλθες μάγκα, ἦλθες; εἶπεν ὁ τραπέζιτης. Κάτι ὅμως τόσο ἐνωρίς;

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, εἶχα τύψεις, διότι δὲν ἦλθα τὴν παρασμένη τετάρτη, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθω γλήγωρα νὰ ζητήσω καὶ τὴν συγγνώμην σας.

— Ναί. Σὲ ξέρω, σὲ ξέρω. Δὲν ὁμολογεῖς τοῦλάχιστον ὅτι δὲν εἶχες νὰ πᾶς ἄλλου ποῦ.

— Ἄ μπά, μὲ συγχωρεῖτε. Εἶχα ἀπόψε μιὰ πρώτη παράστασι εἰς τὸ *Hoicklor*.

— Καὶ τὴν θυσιάζεις γιὰ μᾶς. Αὐτὸ εἶνε θαῦμα. Ἐσὺ φαίνεται ἀλλαξες, καὶ ἂν μοῦ πῆ κανεὶς πῶς ἀρχισες νὰ μπαίνης σὲ τάξι, θὰ τὸ πιστεύσω.

— Μὰ ἐγὼ ζῶ βίον κανονικὸν καὶ ἐργάζομαι ἐπίσης, καθὼς ὅλος ὁ κόσμος. Σηκώνομαι καὶ πλαγιαζῶ κάθε μέρα τὴν ἴδια ὥρα.

— Ναί, πλαγιαζεις τὰ ζημερώματα καὶ ζυπνᾶς τὸ μεσημέρι.

— Δὲν κάθωμαι οὔτε λεπτό.

— Διάβολε! Λέσχη, ἵπποδρόμια, θέατρα καὶ τόσα ἄλλα. Δὲν θὰ τολμήσης βέβαια ποτὲ νὰ μᾶς πῆς πῶς περνᾶς ταῖς ἡμέρας σου.

— Καὶ ὅμως ἂν σὰς διηγηθῶ τί ἔκαμα χθὲς, θὰ δῆτε καὶ σεῖς πῶς ἀξίζω βραβεῖο.

— Διηγηθῆτε, φίλε μου, εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Καμαρέ, προαισθανόμενος ἱστορίαν πλήρη ὑπονοουμένων. Διηγηθῆτε θὰ εἶνε χρήσιμος.

— Πάρα πολὺ μάλιστα, καὶ διδακτικωτάτη, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἀπαντῶν διὰ νεύματος εἰς τὸν θεῖόν του, ὅστις τῷ ὑπέμνησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὅτι ἡ Ἀλίκη ἦν ἐκεῖ. Χθὲς ὅλο τὸ ἀπομεσήμερο ἤμουν ἰσὸ σπῆτι μου καὶ ἐδιάβαζα ἕνα σοβαρὸ βιβλίον, ἔπειτα ἐδειπνήσα μόνος καὶ εὐγῆκα νὰ κάνω ἕνα περίπατο.

— Εἰς τὰ βουλβάρ, βέβαια.

— Ὁχι, παντοῦ. Ἡ ὑγεία μου εἶχεν ἀνάγκην περιπάτου καὶ ἐπῆγα εἰς τὰ περίχωρα. Συμφωνεῖτε βέβαια ὅτι ὁ περίπατος αὐτὸς ἀξίζει περισσότερο παρὰ μιὰ παρτίδα *bakarā*.

— Πράγματι, ἀλλὰ μὲ μιὰ φορὰ ποῦ τὸ ἔκανες δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα.

— Ἀλήθεια, καὶ νὰ σὰς πῶ, θεῖέ μου, δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Ἐέρτε τί μοῦ συνέβη; Παρ' ὀλίγον νὰ μὲ δολοφονήσουν.

— Bravo. Τώρα λοιπὸν κάθεσαι καὶ κάνεις καυγάδες στοὺς δρόμους. Ἄν καυχᾶσαι γι' αὐτὴν τὴν φρονημάδα σου...

— Μὰ δὲν ἐνοεῖτε. Μὲ πῆραν ἀπὸ πῆσι μερικοὶ ποῦ ἤθελαν νὰ μὲ ληστεύσουν, καὶ ἂν δὲν ἐτύχαινε ν' ἀπαντήσω ἕνα παιδί γνωστό σας, βέβαια ἤθελε τὴν πάθω.

— Ποιὸ παιδί;

— Αὐτὸ ποῦ ἔχετε κάτω γιὰ τὰ θελήματα, ποῦ τοῦ φορεῖτε τὴν *βλοῖτσα* μὲ τὰ χρυσαῖ κουμπιά.

— Ὁ Γῶγος;

— Ναί, αὐτός. Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, θεῖέ μου, ἴσως ἴσως μ' ἐκλαίατε σήμερα.

— Μὰ τί, μᾶς κοροϊδεύεις; Τί βοήθεια σοῦ ἔδωκε δεκατριῶν χρόνων παιδί;

— Μὲ εἰδοποίησεν ὅτι οἱ λωποδῦται ποῦ μὲ ἠκολούθουν ἐσκόπευαν νὰ μὲ προσ-

βάλουν ἅμα ἐφθανα εἰς ὄρισμένον μέρος. Αὐτὸς μοῦ ἔδειξε μέσον νὰ τοὺς ἀποφύγω καὶ ἰσὸ δρόμο μοῦ εὐρήκε ἀμαξί καὶ ἐμβῆκα μέσα. Δηλαδή ὁ Γῶγος μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τοῦ ἀξήσετε τὸν μισθὸ του.

— Πολὺ παράξενο τὸ συμβάν σου. Τί ὥρα ἦταν;

— Περρασμένα μεσάνυχτα.

— Καὶ ὁ κύρ Γῶγός σου τρέχει ἰσὸς δρόμους περασμένα μεσάνυχτα; Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὸν διώξω.

— Ἄν τὸν διώξετε σεῖς, θὰ τὸν πάρω ἐγώ. Ἐπειτα δὲν ἔπρεπε ἰσὸς δρόμους, ἐπῆγαινε ἰσὸς μᾶμης του, ποῦ κάθεται ἐκεῖ ἰσὸς Μπατιγιγιόλ.

— Ὁδὸς Καρδιέ. Τί ἔκαμες ἐσὺ ἐκεῖ πέρα;

— Δὲν σὰς εἶπα πῶς ἐπῆγα νὰ κάμω ὑγεινὸν περίπατον; Ἐπῆγαινα ἰσὸς πέρα καὶ ἔπειτα εὐρέθηκα εἰς ἕνα δρόμον ἀγνωστον, ὁδὸς Ζουφροά.

— Ἐέρω, ξέρω. Ἐνας φίλος μου ἔκτισε αὐτοῦ τρία μέγαρα καὶ ἡ τὰ ἐνοίκιασε ἡ τὰ ἐπόλησε. Νὰ δουλειά. Ἄν ἤθελες καὶ σὺ νὰ χρησιμοποίησῃς τὰ κεφάλαιά σου ἔτσι. Ἄλλ' ἄς εἶνε. Πῶς ἔμπορεῖ ὅμως δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ βουλβάρ *Μαλέρμπ* νὰ σὲ κυνηγοῦν κλέπται; Ἐστὴν ὁδὸν Ζουφροά κατοικοῦν ἄπειροι.

— Παραδέχομαι, ἀπῆντησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, λαμβάνων ἐξωδίκως καὶ ἑτέραν πληροφορίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠλπιζεν ὅτι θὰ ὠφεληθῆ. Ὁ ἀκολουθῆσω μάλιστα τὴν συμβουλὴ σας καὶ θὰ πάγω νὰ εὐρῶ τὸν φίλον σας νὰ δῶ ἂν μοῦ πωλῆ κανένα ἀπὸ τὰ σπῆτια ποῦ ἔκτισε. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια πῶς χάρις εἰς τὸν ὑπρέτην σας τὴν γλύτωσα πολὺ φθηνά.

— Πατέρα, ὑποστηρίζω καὶ γὼ τὴν γνώμην τοῦ ἐξαδέλφου μου, εἶπεν ἡ Ἀλίκη. Αὐξῆσε τὸν μισθὸν τοῦ Γῶγος, σὲ παρακαλῶ. Εἶνε τόσο καλός, τόσο ἐξυπνος...

— Καὶ τόσο εὐγενής, προσέθηκεν ἡ παιδαγωγός, τὴν ὁποίαν ἔσπευδε νὰ χαιρετᾶ εὐγενέστατα ὡς ἄν τις ἔβλεπεν ὁ Γῶγος.

— Ναί, ἀλλὰ μ' ὄλ' αὐτά, δὲν κάνει διόλου τὴν δουλειά του, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ. Ἐρωτήσατε ἂν θέλετε καὶ τὸν Βινιούρ.

— Ἀλλά, κύριε, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε παράπονον κατὰ τοῦ μικροῦ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ταμίας μὴ θέλων νὰ κατηγορήσῃ τὸν προστατευόμενον τῆς δεσποινίδος Δορζέρ.

— Ἐπειτα ἂν μοῦ κἀνῃ καὶ τίποτε, ἐγὼ πταίω, γιὰ τὸν ἐπῆρα εἰς τὸ γραφεῖον χωρὶς νὰ ἐξετάσω, ἐπειδὴ μοῦ τὸν ἐσύστησαν.

— Ἐπιτρέπεται νὰ σὰς ἐρωτήσω ποιὸ πρόσωπο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν σωτηρὰ μου; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Μία κυρία, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃς δεῖ τοῦλάχιστον, ἂν δὲν ἐπῆγες σπῆτι τῆς, διότι δέχεται ὅλο τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων τὴν νεολαίαν. Ἡ κόμησση Γιάλτα.

— Αὐτὴ ποῦ ἔχει ἕνα ὠραῖο μέγαρον εἰς τὴν δενδροστοιχίαν *Φριειδλάρδ*. Ὅλο

περί αὐτῆς γίνεται λόγος εἰς τὴν λέσχην. Ἐχει πολλοὺς φίλους ἐκεῖ μέσα καὶ ἀπὸ μὲνα ἐξαρτᾶται νὰ πάγῳ εἰς τὰς ἐορτὰς ποῦ θὰ δώσῃ ἐφέτος τὸν χειμῶνα.

— Ἐχῶ ἀκούσει γι' αὐτὴν ἱστορίαις καὶ ἱστορίαις, εἶπεν ὁ κύριος Καμαρέ. Λέγουν πῶς φορεῖ ἀνδρῖκια καὶ τρέχει τὴν νύκτα στοὺς δρόμους, ὅτι παίζει καὶ χάνει μεγάλη ποσὰ καὶ ὅτι ἔξυρει σπαθὶ καὶ πιστόλι. Γελᾷτε; Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ αἱ γυναῖκες ἔξυρουν ὀπλασκία. Ἐμῶμαι εἰς τὸ *Μοντεβίδεο*...

— Ἀλήθεια, κύριε Μάξιμε, ἠρώτησε γραῖα τις, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος φαρμακοποιὸς εἶχε κερδίσει περιουσίαν, ἀλήθεια πῶς τὸ μπάνιο τῆς εἶνε μαλαματσένιο καὶ με διαμαντόπετραις;

— Θαρρῶ πῶς τὰ παραλένε, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Μάξιμος. Ἐνας φίλος μου, ποῦ ἐπεσκέφθη τὸ σπίτι τῆς, μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶνε διαμαντόνιο τὸ μπάνιο τῆς, ἀλλὰ πῶς εἶνε πλουσία, πλουσιωτάτη.

— Ἐχει μεγάλα κεφάλαια καταθέσει σ' ἐμέ, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, αὐτὴ μοῦ ἐσύστησε καὶ τὸν Γῶγον. Τῆς εἶπα πῶς ἔχει ἄλογα καὶ ἀμαξιαὶς καὶ τόσους ὑπηρέτας χρειάζεται καὶ ἓνα γκροῦμ! Μοῦ ἀπεκρίθη πῶς δὲν κατοικεῖ εἰς τὸ Παρίσι τακτικὰ καὶ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἔμπορῶσε νὰ πηγαίη μαζὺ τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διότι προστατεύει τὴν μάμη του, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ γραῖα. Ἡ δικαιολογία δὲν ἦτο καὶ τόσον ἰσχυρὰ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐκράτησα.

— Καὶ ἐκάματε καλά, θεῖέ μου. Ὁ Γῶγος ἔχει πιθανὸν ἐλαττώματα, τὰ ἐλαττώματα τῆς ἡλικίας του, ἀλλ' εἶνε καὶ πολὺ ἔξυπνος; Ἐπρεπε νὰ τὸν σπουδάσετε γιὰ μέλλοντα ὑπάλληλόν σας.

— Πολὺ τρέχεις. Τὸν κρατῶ γιὰ νὰ μὴ τὰ χαλάσωμε μετὰ τὴν κόμησά, ἀλλὰ...

— Ἀλήθεια, γιατί λοιπὸν τὸν προστατεύει τόσο; ποῦ τὸν συνήτησε; λέγουν πῶς εἶνε Ἑλληνίς, ἢ ἀπὸ τὴν Ἀρμενία. Θαρρῶ ἢ κατὶ τέτοιο... καὶ δὲν εἶνε δυὸ χρόνια ποῦ ἦλθε εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχει γι' αὐτὸ τὸ παιδί, μοῦ διηγήθη μιὰ ἱστορία ποῦ μοιάζει μετὰ μυθιστόρημα.

— Μυθιστόρημα, ἀνέκραξαν ἐν χορῶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες. Διηγήθητέ μας λοιπὸν κύριε Δορζέρ.

— Σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν εἶνε καὶ πολὺ διασκεδαστικόν, ἀπεκρίθη ὁ τραπεζίτης. Ἀκούτε λοιπὸν.

Φαίνεται πῶς ὁ πατέρας τοῦ Γῶγου ἦτο λοχίας τῶν Ζουάβων καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκστρατεία τῆς Κριμαίας. Δὲν ἔξυρω σὲ ποιά μάχη, ἐκεῖ εἰς τὴν Σεβαστούπολιν, συνελήθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ εὐρέθηκε ἔξωθεν σ' ἓνα χωριό, ποῦ ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα τῆς κομῆσσης.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν Ἑλληνίς; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.

— Πολλὰ μ' ἐρωτᾷς. Μόλις τὴν ἐγνώρισαν καὶ ποτὲ δὲν ἐζήτησα περὶ τῆς ἐθνικότητός της. Τὴν ἱστορία τῆς μονάχα σὰς λέγω ὅπως μοῦ τὴν εἶπεν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ λοχίας ἔσωσε μιὰ φορὰ τὸν πατέρα τῆς κυρίας Γιάλτα, ὅταν ἐκυνηγοῦσαν ἀρκούδαις καὶ ὁ κόμης τοῦ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν του. Αὐτὸς, κατὰ τὴν εἰρήνην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀφῆκε τὸ στρατιωτικὸν καὶ εἰσήλθεν εἰς τὴν Τράπεζαν ὡς ὑπάλληλος. Ἐνυμφεύθη κατόπιν καὶ ἀφῆκεν ἓνα παιδί μόνον, διότι καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του κατόπιν ἀπέθανον. Τὸ παιδί αὐτὸ ὠνομάζετο Γεώργιος καὶ κολακευτικῶς Γῶγος.

— Λοιπὸν ὁ Γῶγος εἶνε ὁ υἱὸς ἀνδρείου στρατιώτου.

— Ναι, μοῦ ἔδωκαν εἰς τὴν Τράπεζαν τὰς καλλιτέρας πληροφορίας περὶ τοῦ πατρός, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆρα τὸ παιδί, διότι δὲν ἐπίστευα καὶ πολὺ πολὺ τὰς συστάσεις αὐτῆς τῆς κυρίας, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται ὀλίγον ἐλαφρά. Ἡ κόμησά ἐκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ φροντίζει περὶ τοῦ λοχίου καὶ ἄμα ἦλθεν εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τινα ἔτη ἔσπευσε νὰ λάβῃ εἰς τὴν προστασίαν τῆς τὴν οἰκογένειάν του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία ποῦ ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου παιδί ἔξυπνο ὅσον πίθηκο, ἀλλὰ χωρὶς καμμιά ὠφέλεια.

— Λοιπὸν τίποτε δὲν εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμε γιὰ μὲνα ἀπόψε; ἠρώτησεν ἀστεϊζόμενος ὁ Μάξιμος.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔξυρω ἂν πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστῶ γι' αὐτό. Ἄν δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ κατεργάτης, ποῦ γυρίζει τὰ μεσάνυχτα στοὺς δρόμους, θὰ σοῦ ἔδιδαν κανένα καλὸ μάθημα γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε νὰ ἦσαι φρονιμώτερος.

— Μά, θεῖέ μου, θὰ μ' ἔδολοφονοῦσαν. Νὰ γίνῃ κανεὶς φρόνιμος μετὰ τέτοια τιμὴ εἶνε κάπως ἀκριβό.

— Καὶ στὸ κάτω, κάτω, ἐσὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος εἰς τὸν κύριον Γῶγο. Ἐσὺ πρέπει νὰ πληρώσῃς τὸ χρέος σου. Πάρε τον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ν' ἀσφαλισθῇ καὶ τὸ μέλλον του.

— Ἐχετε δίκαιον. Καὶ τότε νὰ ἐβλέπατε ἢ κόμησά πόσον θὰ μὲ νῦχαρίσται.

— Εἶνε ὠραία, ἠρώτησεν ἡ παιδαγωγός.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ κύριος Καμαρέ ἀξιῶν τίτλους εἰδήμονος ἐπὶ τῶν τοιούτων. Εἶνε ξανθὴ καὶ μελαγχολικὴ. Πολλὰς φορὰς τὴν εἶδα νὰ ὀδηγῇ δύο ζωηροὺς ἵππους εἰς τὰ *Ἡλύσια Πεδία*. Δὲν ἔχει τὸν τύπον, τὸν ὅποιον θέλω. Εἶνε κρύα. Ἄ! πῆς μοῦ γιὰ καλλονὴν τῶν θερμῶν κλιμάτων. Εἰς τὰς Ἰνδίας, παραδείγματος χάριν...

— Εἶνε ὑπανδρευμένη; ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Μαρτινῶ, ἀμφιβόλλουσα πάντοτε περὶ τῆς ἠθικότητος τῶν Ἰνδικῶν διηγήσεων.

— Εἶνε χήρα, εἶπεν ὁ Τραπεζίτης, κυρία ἑαυτῆς καὶ τῆς περιουσίας της. Κατάλληλος σύζυγος διὰ νέον, ὁ ὁποῖος ἔφαγε τὴν μισὴν του περιουσίαν. Εἶδοποιεῖται διὰ τοῦτο ὁ κύριος ἀνεψιός μου.

— Πράγματι, καλὴ ἰδέα, εἶπεν ὁ Μάξιμος θὰ πῶ νὰ μὲ συστήσουν.

— Μένε ἡσυχος, εἶνε σὲ ταξιδί.

— Διὰ πολὺ καιρό.

— Γιὰ δεκαπέντε ἡμέρας, θαρρῶ! Τὴν περασμένην ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλε τὸν ἐπιστάτη τῆς καὶ μοῦ ἐζήτησε πενήντα χιλιάδες φράγκα διὰ μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Μονακὸ ἢ τὴν Νίκαιαν, καὶ τῆς ἔστειλα τὸ ποσόν.

— Τότε θὰ περιμένω νὰ ἔλθῃ. Εἶνε ὁμως παράξενον πῶς ὄλαις ἢ γυναῖκες ταξιδεύουν τώρα. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς ὄλαις ἢ ὠραίαις συνώμοσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζὺ.

— Καὶ θαρρεῖ κανεὶς, φίλε μου, πῶς λυπεῖσθε διὰ καμμίαν ἀπουσίαν, εἶπεν εὐφωῶς ὁ κ. Καμαρέ.

— Ἐγώ! διόλου. Εἶμαι ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ... καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ χάσω τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τότε φυλαχθῆτε. Λέγουν πῶς ἡ κόμησά γυρίζει τὰ κεφάλαια. Δὲν ἔξυρω γιατί εἶνε τόσο ἀδύνατη...

— Ἀγάπη μου Ἀλίκη, διέκοψεν εἰπούσα ἡ κυρία Μαρτινῶ, δὲν μὰς παίζεις κανένα βάλις;... Τὸ Κῶμα, ἂν θέλῃς. Μ' ἀρέσει πολὺ.

Ἡ καλὴ παιδαγωγός ἔκρινε, καὶ ὄχι ἀδίκως, ὅτι συνδιάλεξις γενομένη ὑπὸ τοιούτους ὄρους ἦν ἐπικίνδυνος διὰ νεάνιδα καὶ ὅτι διὰ τῆς μουσικῆς ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ σωτήριο ἀντιπερισπασμόν.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἦν ἐκτάκτου ἰκανότητος εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, αἰσθανομένη ὅ, τι ἐπαίξεν, ἀλλὰ μὴ θέλουσα νὰ ἐκτελῇ τὰ ὠραιότερα τεμάχια πρὸ ἀμαθῶν. Ἐσπευδεν ὅμως πάντοτε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα τῆς, ἀγαπῶντα νὰ ἀποκοιμᾶται μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Τὸ βάλις, τὸ ὅποιον τῇ ἐζήτησεν ἡ παιδαγωγός της, τῇ προὔξενε θλιβερὰς ἀναμνήσεις, ἀλλ' ἐδέχθη ἀνευ δευτέρας παρακλήσεως.

Τελευταίαν φορὰν τὸ ἐπαίξε πρὸ τοῦ Ροβέρτου δε Καρνοέλ, δεικνύοντος προτίμησιν εἰς αὐτό.

Ὁ Ροβέρτος ἦν ἐξαιρέτος μουσικὸς καὶ πολλάκις συνώδευε τὴν Ἀλίκην ἄδουσαν. Ὁ ἔρωσ των ἐχρονολογεῖτο ἀφ' ἧς ἐξετέλεσαν μελωδίαν τινὰ τοῦ Σισιούβετ. Ἐνῶ ἐκεῖνη ἔψαλεν, εἶδε δάκρυα ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ροβέρτου καὶ οὗτος ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἦν ἔξαλλος πλέον ἐκ χαρᾶς.

Ὁ κ. Δορζέρ πολὺ ἀργὰ ἐννοήσας τοὺς ἐκ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς κινδύνους, ἔβλεπεν ὅτι ἡ κόρη του δὲν εἶχε θεραπευθεῖ καὶ ὅτι τὸ βάλις ἤθελεν ἐπαναφέρει τὰς σκέψεις της ἐπὶ τοῦ ἀπόντος καὶ δι' αὐτὸ κατηρᾶτο τῆς ἀδεξιότητος τῆς κυρίας Μαρτινῶ.

Πρὸς στιγμὴν ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Ἀλίκη ἤθελεν ἀρνηθεῖ. Ἐξεπλάγη δὲ μεγάλως ἄμα τὴν εἶδε διευθυνομένην χωρὶς δισταγμὸν πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον, τεθειμένον εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

— Φαίνεται πῶς τὸ κακὸν δὲν εἶνε ἀνί-

1 Γκροῦμ (groum), λέξις ἀγγλική, σημαίνουσα μικρὸν ὑπρέτην. Φέρει ἴδιαν στολὴν καὶ ἀκολουθεῖ πάντα τὸν κύριον. Θεράπων ἀκόλουθος. Σ. τ. Μ.

ατον, ἐψιθύρισε ὁ Τραπεζίτης, ἀφοῦ πηγαίνει χωρὶς δυσκολία.

— Κύριε Βινιού, ἔμπορεῖτε νὰ διαβάσετε μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ Ἀλίκη τὸν ταμίαν μὴ ἀπομακρυνθέντα ταύτης ἐνόσω ὁ φίλος τοῦ ἡγόρευεν.

Ὁ ταλαίπωρος νέος μεγάλως ἐξεπλάγη, διότι ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἐγνώριζε μὲν τὴν ἀμάθειάν του, τὸν ἠγάγαζε δὲ δημοσίᾳ νὰ ἐξομολογηθῆ ταύτην.

— Τότε ὁ ἐξάδελφός μου θὰ στρέφῃ τὰ φύλλα, ἐπανελάβην ἡ νεῦνι προσβλέπουσα τὸν Μάξιμον. Εἶνε ἡ τιμωρία του, ἐπειδὴ δὲν ἦλθε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην.

— Ὁραία τιμωρία, ἐπανελάβην ὁ ἐξάδελφος, γνωρίζων ὀλίγον ἀπὸ κάθε τι, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχη μᾶθῃ ἀρκετὰ.

Ὁ κύριος Δορξέρ ἦν καταγοητευμένος. Ἡ Ἀλίκη ἔδειξε προτίμησιν εἰς τὸν προστατευόμενον του. Δὲν ἐλυπεῖτο λοιπὸν διότι ἡ παιδαγωγὸς τῆς τὴν προσεκάλεσε νὰ παίξῃ τὸ Κῆμα.

Καὶ ὁ Μάξιμος ἐξ ἄλλου ἐπεζήτει πάντοτε περιστάσιν νὰ φαίνεται εὐάρεστος εἰς τὴν Ἀλίην, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὡς ἀδελφὴν ἀνταποδίδουσαν αὐτῷ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα.

Κατὰ τὰς ἐσπερίδας τῆς ὁδοῦ Σουρέλν ἡ μουσικὴ ἦν ἀπαραίτητος, ἀλλὰ δὲν ἦσαν καὶ ὑποχρεωμένοι νὰ προσέχωσιν. Ὁμίλου λοιπὸν περὶ πολιτικῆς καὶ χρηματιστηρίου καὶ συρμῶν, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἐνθους ἐξετέλει μουσικὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἤθελε κινήσει τὴν καρδίαν εὐαισθητοτέρων ἀνθρώπων.

Μόνῃ ἡ κυρία Μαρτινὼ ἐπεδοκίμαζε τὴν καλλιτεχνικὴν δεινότητα τῆς μαθητρίδας τῆς.

Ὁ Βινιού ἐπεθύμει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν δεσποινίδα Δορξέρ ἵνα τὴν ἀκούσῃ πλησιέστερον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ διευθυντοῦ του, ἀναλύοντας ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ τὰ τῆς ὑψώσεως τοῦ συναλλάγματος καὶ καλοῦντος εἰς ἐπεζήγησιν καὶ τὸν ταμίαν του.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Μάξιμος εὐρέθησαν λοιπὸν μόνοι, καὶ οὐδὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ὀμιλῶσιν ἐλευθέρως, ἐνῶ ταῦτο χρόνος κατεγίνοντο καὶ εἰς τὸ ἔργον των. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆ τις τί δύναται νὰ λεχθῆ ὑπὸ δύο νέων πρὸ τετραδίου μουσικῆς.

Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον εὐρέθη πρὸς χάριν τῶν ἐρωτικῶν ἐκμυστηρευσεων.

— Μάξιμε, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω σπουδαῖα, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Ἀλίκη ἀναζητοῦσα μεταξὺ ἄλλων μουσικῶν τεμαχίων τὸ αἰτηθέν.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἐπίσης χαμηλῇ τῇ φωνῇ· γιὰ τὸ λοιπὸν μ' ἔφερες ἐδῶ. Λέγε, εἶμαι σοβαρὸς ὅταν Ἀγγλος κλητῆρ.

— Εἶσαι φίλος τοῦ κυρίου Βινιού.

— Φίλιπτος.

— Τότε θὰ μοῦ πῆς ἂν ἔμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σ' αὐτόν.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν ὁ κύριος Βινιού εἶνε

ἀνθρώπος ποῦ ἔμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῆ δυστυχῇ φίλον.

— Ναί, βέβαια. Ἐγγυῶμαι περὶ αὐτοῦ ὅπως καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς παρμαίαν περιστάσιν.

— Εὐχαριστῶ. Εὐρήκα τὸ βάλς καὶ πρέπει νὰ τὸ παίζω. Ἀλλὰ ἐνῶ θὰ παίζω ἔμπορεῖ νὰ μιλοῦμε περὶ δυνατὰ καὶ δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς ἔτσι.

Ἡ Ἀλίκη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρονιδίου περιπλανῶσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πληκτρῶν.

— Γιατί θέλεις νὰ λάβῃς πληροφορίας περὶ τοῦ Βινιού; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Διότι ἦτο φίλος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ καὶ διότι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε δυστυχῆς. Ἐμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος;

— Ἀθῶος ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ! Λοιπὸν ἐσὺ πιστεύεις πῶς εἶνε;

— Καὶ μήπως σὺ ἀμφισβῆσαι; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεῦνι.

Ἡ Ἀλίκη ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔκαμε παρατονίαν τινὰ καὶ ὁ Μάξιμος ἐλησμάνησε νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς πρωίας, κοινὸς τις ἡμῶν φίλος, καὶ δύο τοῦ κυρίου δὲ Σεράν, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἱατρός, συνήλομεν ἐν τῷ μικρῷ τοῦ Ἀλβέρτου κοιτῶνι. Οὗτος καὶ ὁ κόμης εἶπον ἡμῖν ἀπλούστατα ὅτι ἡ μονομαχία αὐτῶν εἶχε λόγους ἐκ τῶν μάλλον σοβαρῶν.

Τούτου ἕνεκεν, παρεκάλουν ἡμᾶς ἵνα μὴ ζητήσωμεν αὐτούς. Ἡμεῖθα ἅπαντες φίλοι καὶ κατὰ συνέπειαν, οὐδεμίαν ποιήσαντες παρατήρησιν, ἐνησχολήθημεν ἐν τῷ ἄμα ἵνα κανονίσωμεν τὰ τῆς μονομαχίας.

Συνεφωνήθη ὅτι ἀμφοτέροι θὰ προσεβάλλοντο διὰ ξίφους καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν θὰ ἐπερατοῦτο ἢ μετὰ τραῦμα σοβαρὸν.

Ἐπορεύθημεν εἰς τὸ δάσος τῶν Βινγκενῶν. Ὁ κόμης, μετὰ τῶν δύο μαρτύρων αὐτοῦ, ἦν ἐν τινὶ ἀμάξῃ, ὁ δὲ Ἀλβέρτος, ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ ἐγώ, ἐν ἑτέρᾳ. Ὁ φίλος ἡμῶν ἐγίνωσκεν ὅτι ἀκραιφνῆς φιλία μᾶς συνέδεεν ἀμφοτέρους. Ἠνύθησεν ὅτι κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην ἐπεθυμοῦμεν νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ μόνας, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ὅπου προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ἀλβέρτος μοὶ ἐξήγησεν ἐν συντομίᾳ τὰ συμβάντα.

— Ἦδη, μοὶ εἶπε, τὸ ζήτημα εἶνε ἀρκούντως φανερόν. Ἐὰν φονευθῶ, τὰ πράγματα θέλουσιν ἀπολήξει κακῶς. Ὁ κόμης, ἄλλως τε, λίαν περιποιητικὸς ὢν, δὲν θὰ καταστήσῃ τὴν σύζυγόν του δυσ-

τυχεστέραν ἄλλης γυναικὸς, ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει εὐρεθείσης. Εἶπα ὁ χρόνος, ὁ τὰ πάντα δαμάζων, θὰ τῇ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς ταύτας τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς νεότητος.

Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύννοος.

— Ἄλλ' ἐὰν ὁ κόμης φονευθῆ; εἶπον.

— Τότε ἡ ἀπόφασις ἐγένετο. Πραγματισταῖ τὸ ὄνειρον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἄλλοτε σοὶ ὀμίλου διαρκῶς. Ἀρπάζω τὴν Μαρτινῶν. Ἡ θυγάτηρ τῆς μόνῃ τὴν ἐχώριζεν ἀπ' ἐμοῦ· ἤδη θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, θὰ ὑπάγωμεν εἰς Ἀμερικὴν, θὰ ζητήσω ὑπηρεσίαν ἐν Χιλῇ καὶ θὰ ζήσωμεν εὐδαίμονες ἢ ἀτυχεῖς, ἀλλὰ συννηωμένοι, διότι νὰ ζήσωμεν ἄλλως, εἶναι ἀδύνατον.

— Ἐχεις χρήματα;

— Ἐχω τρεῖς χιλιάδας φράγκα. Θὰ μοὶ δανείσῃς τὰς οἰκονομίας σου, αἵτινες ἀνέρχονται εἰς ἄλλας τόσας. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ζήσωμεν ἐπὶ ἕξ μῆνας, ἐν ἔτος, τὸν ἀπαιτούμενον τέλος χρόνον, πρὸς λήψιν μιᾶς ἀπαφάσεως.

Καὶ ἐπειδὴ ἔσειον τὴν κεφαλὴν, προσέθετο ποιῶν ἐσχάτην προσπάθειαν, ἵνα μειδιάσῃ·

— Ἐξ μῆνες εἶνε μία αἰωνιότης διὰ τὸν ἔχοντα μόνον ἐνώπιόν του μίαν ὥραν μόνον ζωῆς. Θὰ ἤμην παράφρων, ἂν ἀνησυχούην διὰ τὸ μέλλον.

Ἀφικόμενοι, κατήλομεν τῆς ἀμάξης. Βαδίσαντες ἐπὶ μικρὸν, εὐρομεν ἀδενδρόν τι μέρος. Ὁραῖος χειμερινὸς ἥλιος ἐξετάζεε τὰς χρυσαυγεῖς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ἡ φυσικὴ αὐτῆ ἀντίθεσις, πρὸς τὴν προσεχῆ πένθιμον σκηνὴν, εἶνε ἐκάστοτε ἐπιβλητικὴ ἐν ὄρα μονομαχίας. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτάχθησαν ἐναντι ἀλλήλων. Τὰ ξίφη εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐλαβον τὸ ξίφος τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τὸ προσέφερον εἰς αὐτόν. Τὸ ἤρπασε μεθ' ὀρμῆς, ἀλλὰ πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ζωηρότητος. Εἰς τῶν φίλων τοῦ κόμητος τῷ προσέφερε τὸ ἕτερον. Ἀμφοτέροι διεσταύρωσαν τὰ ξίφη· εἶτα, ἐπὶ τῷ σημείῳ μάρτυρός τινος, ἡ πάλη ἤρξατο καὶ διήρκεσεν ἐπὶ τινὰ μόλις δευτερόλεπτα. Ὁ κόμης ἀνετράπη διατρυπηθεὶς διαμπαζῆ.

Μετὰ τὰς συνήθεις προσαγορεύσεις, ἀπεσύρθημεν. Ὁ φίλος ἡμῶν ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ ἐπανάλομεν ἀμέσως εἰς Παρισίους.

Ἄμα ἔδωκα τῷ Ἀλβέρτῳ τὰ ἀναγκαῖα οὐκ αὐτῷ χρήματα μὲ ἀφῆκεν. Ἐνηγκαλίσθημεν δακρύνοντες, καθότι ἠδυνατοῦμεν νὰ προῖδωμεν πότε ἠθέλομεν ἐπανιδεῖ ἀλλήλους. Δεκαετῆς κοινὸς βίος καὶ ἀφοσίωσις ἀπώλλυντο ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Ἡ ὀδύνη μ' ἔκαμε νὰ θεωρήσω αὐτὸν ὡς παράφρονα καὶ τὸν ἠλεγγον, ὡς θελήσαντα νὰ ἐγκαταλίπῃ χάριν γυναικὸς τινος τὸν φίλον του, τὸ στάδιον του, τὴν πατρίδα του.

— Τὴν ἀγαπῶ, μοὶ εἶπε, καὶ αὐτὴ οὐδένα ἄλλον ἐκτός ἐμοῦ ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ.

Προσέθετο δέ:

— Γράφε μου, εἰς Ἀβρὴν περὶ τῆς τύχης τοῦ κόμητος.

Ἐν ταῖς κρίσιμους περιστάσεσιν, ἐν αἷς

εὐρίσκατο ἐνήργησεν ὁ Ἀλβέρτος ὡς εὐτολμος ἀνὴρ, ἀποφασίσας νὰ ὑπερπηδῆσῃ τὰ κωλύματα ἢ νὰ συντριβῆ ὑπ' αὐτῶν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, εὐρέθη εἰς Σάρτρην. Ὅτε ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κόμητος, ἦν λίαν συγκεκινημένος, πλὴν ἐδέσποζεν ἑαυτοῦ. Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος δὲ Σεράν, Ἰωάννης, ἠνέφξεν αὐτήν. Ὁ Ἀλβέρτος τὸν ἔλαβε κατ' ἰδίαν. Ἐφαίνετο ἄκρως συντετριμμένος.

— Φίλτατέ μοι, τῷ εἶπε, βεβαίως οἱ λόγοι, οἱ παρακινήσαντες τὸν κόμητα νὰ ἀναχωρήσῃ, σοὶ εἶνε γνωστοί. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς τιμῆς του. Εἰς Παρισίους, ὅπου μετέβη, ἐτραυματίσθη ἐπικινδύνως. Μὲ ἀπέστειλε δὲ ἵνα προειδοποιήσω τὴν κόμησαν περὶ τούτου καὶ ἐνεργήσω τὰ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἐπειδὴ ὁ θεράπων ἐδίσταζεν, ὁ Ἀλβέρτος ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του λουδοβίκειον λέγων:

— Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ μείνωσι μυστικά· ὀδήγησόν με πρὸς τὴν κόμησαν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία ἦσαν μόνοι ἐναντι ἀλλήλων.

Ἡ δύστηνος γυνὴ τοσοῦτον ὠχρίασε βλέπουσα τὸν Ἀλβέρτον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῆ, μετ' ὀλίγον ὅμως ἔρηξε γοερὰν κραυγὴν καὶ ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Μήπως ἐτραυματίσθης; εἶπεν.

Εἶτα, κρύψασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ περιπτύξασα αὐτὸν ἰσχυρῶς, προσέθετο ταπεινωφῶνως:

— Καὶ ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος δὲν ἐφονεύθη, ἀλλὰ τὸ τραῦμά του εἶνε σοβαρόν.

Ἐπεκράτησε στιγμιαία σιγή.

— Ἀκουσόν με, Μαρία, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀλβέρτος, μοὶ εἶπες ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ἦτο τὸ μόνον μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχον ἐμπόδιον, ὅτι ἐὰν δὲν εἶχες τέκνον δὲν θὰ ἐδίσταζες νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Παρῆλθον λοιπὸν τέσσαρα ἔτη ἀφ' οὗτου ἀγαπώμεθα, καὶ εἴμεθα κεχωρισμένοι. Θέλεις νὰ γίνῃς ἰδική μου; Θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἐκείνη, θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ἐν τούτοις, συγκεκινημένη καὶ μεθ' ὕφους ἰκετευτικοῦ προσέθετο:

— Ἀλλὰ βοήθησόν με, διεύθυνον τὰ βήματά μου, διότι ἀγνοῶ τί νὰ πράξω ἢ κεφαλὴ μου ἀλγεῖ, πονεῖ ὡς ἀποκοπεῖσα.

Αἱ λέξεις αὐτῆς ἦσαν ἐνθερμοὶ, διακεκομμένοι. Ἡ τάλαινα γυνὴ, ἠγνόει ἐνδομύχως ὅτι ἐπὶ τοῦ ἔρωτός τῆς, τοῦ ἀκριτοῦδὲ μὴ ὄντος ἐνόχου, θὰ ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ αἰμάσουσα κηλὶς. Ὁ Ἀλβέρτος ἠγνόει τοῦτο ὡς καὶ ἐκείνη, καθόσον τὸ αὐτὸ δεινὸν προαίσθημα κατέθλιβε τὰς καρδίαις ἀμφοτέρων. Ἀλλ' εἶγεν ἀποφασίσει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ χαρᾶςθεῖσαν ὁδόν, καὶ ἂν αὕτη ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ἄβυσσον.

Ἐπομένως, τῇ εἶπε σχεδὸν ψυχρῶς:

— Μὴ ἀνησυχεῖς διόλου, ἀναλαμβάνω τὰ πάντα. Πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Λάβε τὴν ἐφεςτρίδα καὶ τὸ πιλίδιον σου.

Τὴν ἐβοήθησεν ὅπως φορέσῃ τὸν πῖλόν τῆς, ἔρριψε τὴν ἐφεςτρίδα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἐξῆλθον.

Ὁ θεράπων παρετήρει αὐτοὺς σιωπηλῶς καὶ προσέκλινεν, ἐνῶ ἀπῆρχοντο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ οἰκία τοῦ κόμητος ἦτο ὠκοδομημένη ἐκτὸς τῆς πόλεως, εὐρέθησαν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Εὐτυχῶς, οὐδεὶς γνωστὸς αὐτοῖς ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ διαμερίσματος ἐφ' οὗ ἐπέβησαν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον, καθ' ὁδόν, ὀλίγας μόνον λέξεις ἀπέτειναν ἀλλήλοις, καὶ τοῦτο ἐκ φρονήσεως, ὡς ἐπιθυμοῦντες ν' ἀφήσωσιν ὅσα τὸ δυνάτὸν ὀλιγώτερα τῆς ἀποδράσεώς των ἴχνη.

Ἀφικόμενοι ἐν Παρισίαις, ἐκρούθησαν ἐν τινὶ ξενῶνι, εἶτα, περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτός, ἐπορεύθησαν δι' ἀμάξης εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν τῆς Ἀβρῆς σταθμόν, ὅπου ἐπέβησαν τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἐνδεκάτης.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ Μαρία ἀπεκοιμήθη, διότι ἦν λίαν ἐξησθενημένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν καταβαλοῦσης αὐτὴν συγκινήσεως. Ὁ Ἀλβέρτος ἐσκέπτετο περὶ τῶν μέσων τῆς ἐν Ἀβρῆι ἀκινδύνου αὐτῶν διαμονῆς καὶ ἰδίως τῆς ἐκεῖθεν ἀναχωρήσεώς των. Ἀμυδρὰ ἀκτῆς ἐλπίδος διῆλθε τοῦ νοῦς του. Σπουδαστῆς ὢν συνῆψε φιλίαν μετὰ τινος ἐθελοντοῦ, ὀνόματι Ζαρὲν. Πρὸ τινων ἐβδομαδῶν, συνήντησε κατὰ τύχην εἰς Παρισίους τὸν Ζαρὲν τοῦτον, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι, παραιτηθεὶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐγένετο πλοίαρχος, ὅτι διέμενεν ἔκτοτε εἰς Ἀβρῆν καὶ ὅτι ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν προσεχῶς διὰ τὰς Μεσημβρινὰς θαλάσσας. Βασιζόμενος ὅθεν ἐπὶ τῆ συνεντεύξει ταύτῃ ὁ Ἀλβέρτος, μετὰ τὴν μονομαχίαν αὐτοῦ, εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιον τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἀλλ' ἠγνόει ἐὰν ὁ Ζαρὲν εὐρίσκατο ἔτι ἐν Ἀβρῆι, καὶ ἂν ὁ πλοίαρχος θὰ ἐδέχετο νὰ συμπαραλάβῃ τοὺς φυγάδας. Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἐβασάνιζον σφόδρα τὸν Ἀλβέρτον. Ἡ ἐπίπονος τῆς Μαρίας κατάστασις διεσκεδάσθη ἢ νεκρὰ γυνὴ ἐκοιμάτο, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀλβέρτου. Ὁ ὕπνος τῆς ἦν πυρετώδης καὶ τεταραγμένος· ἀνέπνεε κοπιωδῶς καὶ ἐνίοτε ἀσυνάρτητοι φράσεις, ἐν αἷς συνεμίγνυντο τὰ ὀνόματα τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, διέφευγον μετ' ἀγωνίας τῶν χειλέων τῆς. Ὁ Ἀλβέρτος ἐπὶ μακρὸν καὶ θλιβερῶς παρατηρήσας αὐτήν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν καταβαλλόμενον, διότι προέβλεπεν ὅτι καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ κόμης δὲν θὰ ἐπέξῃ ἢ ἐνωσὶς του μετὰ τῆς Μαρίας, καθίστατο ἀδύνατος.

Ἀδύνατος! Φεῦ! Εἰς τὴν λέξιν ταύτην προσκρούουσι πάντα τὰ ὄνειρα ἡμῶν, αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες καὶ οἱ προσφιλέστεροι ἡμῶν πόθοι.

Περὶ τὴν τετάρτην τῆς πρωίας, ἀφικνοῦντο ἐν Ἀβρῆι, ἀμφοτέροι καταβε-

βλημένοι ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ ψύχους χειμερινῆς νυκτός. Ὁ Ἀλβέρτος ἐξελέξατο τὸν ξενῶνα τοῦ Ἀργυροῦ Ἡλίου, οἰκοδόμημα ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν Παρισιαὴν Ὀδόν, ἔνθα ἐνεθυμεῖτο ὅτι κατόκησέ ποτε. Ἐκρουσαν τὴν θύραν. Ὁ ὑπρέτης προσῆλθεν ἐπὶ τέλους κρατῶν κηροπήγιον καὶ ἐξωγακωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς δωμάτιον δευτέρας τάξεως, οὐτινος ἡ διασκευὴ ἦν προβληματικὴ, ἢ ἀποψις, γυμνὴ καὶ ἡ κατῆφεια καὶ πλῆξις ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι αὐτοῦ κάτοικοι. Ὁ Ἀλβέρτος, διατάξας ν' ἀνάψωσι ζωηρὸν πῦρ, ἀπέπεμψε τὸν ὑπῆρέτην, συστήσας αὐτῷ ἵνα ἄμα τῇ ἐγέρσει τῆς οἰκοδοσοῖνης καλέσῃ αὐτὴν παρ' αὐτῶ. Ἡ Μαρία, ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κατελιημμένη, ἦν βεθυσιμένη οἶονεὶ ἐν ληθάργῳ. Ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἠγείρε τοποθετήσας αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Δὲν ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῆ. Περὶ τὴν ἐβδόμην, ἡ οἰκοδοσοῖνα προσῆλθεν. Ἦν γυνὴ τεσσαράκοντοῦτις ἢ φυσιολογία τῆς ἦτο γαλήνιος ἄμα καὶ μελίχιος. Ἡ θεὰ αὐτῆς, καθησύχασε τὸν Ἀλβέρτον.

— Κυρία, τῇ εἶπε, σὰς παρεκάλεσα νὰ ἀναβῆτε διὰ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς πασχούσης συζύγου μου, διότι ἀσχολία τινὲς μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐξέλθω. Τὴν ἐσπέραν αὐτὴν πρόκειται νὰ ἔλθωσιν ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά μου, ἀλλ' ἡ σύζυγός μου ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ αὐτῶν κρυφίως, ὅπως κάμη θαλασσίαν ἐκδρομὴν, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐτιμωρήθη, ὡς παρατηρεῖτε, διότι ἡ νυκτερινὴ πορεία τὴν ἔβλαψε.

Τὸ ὥρῳν καὶ χάριεν τῆς Μαρίας πρόσωπον, ἡ συμπαθητικὴ τοῦ Ἀλβέρτου φωνή, ἡ ἀγγελία τῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀφιχθησομένων δύο ξένων, ἦσαν ἱκανὰ νὰ κωλύσωσι τὴν οἰκοδοσοῖναν ἵνα ζητήσῃ τὰ διαβατήριά των.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, ἀπεκρίθη, καὶ μὴ σὰς μέλλει θὰ φροντίσωμεν πολὺ διὰ τὴν σύζυγόν σας. Ἐὰν ἔχη ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε ἄς κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι καὶ ἀμέσως θὰ τρέξωμε.

Ὁ Ἀλβέρτος, συστήσας τῇ Μαρίᾳ νὰ ἦ συνετὴ, ἐξῆλθεν.

Ἐπορεύετο σκεπτικὸς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ζαρὲν. Ἐφθασεν εἰς τὴν προκουμαίαν. Ὁ δροσερὸς τῆς πρωίας ἀπὸ τῶν παρέσχε μεγίστην ὠφέλειαν. Εἶτα ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης, τῶν ἐν τῷ λιμένι ὀρμούντων ἀπειρῶν πλοίων, τῆς γενικῆς κινήσεως, μετέβαλλε τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ. Ὅντως, οὐδέποτε ὁ ναυτικὸς μένει ἀτάραχος ὡσάκις βλέπει τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ κατέτριψε τὸν βίον του.

Ὅτε ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον Φραγκίσκου τοῦ Α', ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἦν δροσεροτάτη αὔρα ἀνεκίει, ὁ Ἀλβέρτος ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον κατὰ τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν δευτέραν ταύτην τῆς νεότητος δύναμιν. Παρετήρησε τότε, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκ τῶν πλοίων ἀποβιβαζομένων πλοίαρχων ἐλάμβανον τὴν αὐτὴν ὁδὸν διεθυνόμενοι πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ἠκολούθησεν αὐτοὺς καὶ εὐρέθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀπὸ τῆς προκυμαίας εἰς τὴν *Παρισιῆν Ὀδὸν* ἀγούσης, πρὸ μεγάλου καφεῖου, ὅπερ ἐκαλεῖτο *Καφεῖον τοῦ Ἐμπορίου*. Ἐσκέφθη — τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπληθήθεισεν — ὅτι οἱ τε ἔμποροι καὶ οἱ πλοίαρχοι ἐπορεύοντο εἰς τὸ καφεῖον τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. Συνεπῶς, εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν θύραν, ὅπισθεν στήλης ἀποκρυπτούσης αὐτὸν ἐντελῶς. Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, εἶδεν εἰσερχομένους τρεῖς ἀνδρας, οὔτινες, καθίσαντες περὶ τινα τράπεζαν ἔναντί του, ἐζήτησαν καφέ καὶ ἐν δόμινον. Ὁ τελευταῖος τῶν νεωστὶ ἀφικομένων ἦν ὁ Ζαρὲν. Ἦτο ὀλίγον φαλακρός, ἀλλ' εὐσαρκος καὶ εὐχρους, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτοῦ προέειδε πάντοτε τὴν καλοκάγαθόν του φύσιν. Τὴν δευτέραν μ.μ. πέμπτον παιγνίδιον δομίνου ἤρξατο. Ὁ Ἀλβέρτος, φοβούμενος μὴ παρατηρηθῆ ἢ παρατεταμένη αὐτοῦ παρουσία, ἐσκέφθη ὅτι εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵνα πορευθῆ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, δι' ὃ καὶ ἐξῆλθεν.

Τῷ εἶχον εἶπει ὅτι θὰ τὸν ἐπληροφύρουν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κόμητος καὶ πράγματι ἔλαβεν ἐπιστολὴν μου, ἐν ἣ ἀνήγγελλον αὐτῷ ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ κ. δὲ Σερὰν, ἀν καὶ σοβαρὸν, οὐδὲν ἦν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπομένως ἠδύνατο νὰ ἔχη τὴν συνειδησίην του ἀναπαυμένην.

Ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Ἀλβέρτος ἐπορεύθη ἵνα δεῖξῃ αὐτὴν πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἦννοιε ὅπόσον παρήγορος θὰ ἦτο αὕτη διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἡ Μαρία ἐκάθητο παρὰ τινα τῆς ἐστίας γωνίαν, βεμβώδης.

— Ἰδού, τῇ εἶπε τείνων τὴν ἐπιστολήν, ἀνάγνωσε.

Ἡ Μαρία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, λέγουσα·

— Εὐχαριστῶ, φίλτατέ μοι, εὐχαριστῶ! Ἐὰν ἀπέθνησκε θὰ ἐλυπούμην σφόδρα καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Εἶτα ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀναζητήσεών του.

Ὁ Ἀλβέρτος τῇ εἶπεν ὅτι συνήντησε τὸν Ζαρὲν, ὃν ἀφῆκε πικίζοντα ἔτι δόμινον. Ἀμφότεροι δὲ εὐδαίμονες λογιζόμενοι, διότι ὁ θάνατος τοῦ κ. δὲ Σερὰν δὲν ἐρέματο πλέον ὡς ξίφος Δαμόκλειον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των, συνωμίλου ὡς ἑρασταί.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος ἐγειρόμενος, πρέπει νὰ τελειώσω μὲ τὸν Ζαρὲν.

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ καφεῖον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζαρὲν ἐκέρδιανεν. Ὁ ἄξιος πλοίαρχος συνδιελέγετο εὐαρέστως μετὰ τῶν φίλων του, πίνων ποτῆριον ἀψινθίου. Ὁ Ἀλβέρτος ἐκάθησεν αὐθις καὶ παρετήρει τὸν φίλον του, φθονῶν λίαν αὐτὸν διὰ τὰς εὐδαίμονας καὶ εὐτυχεῖς ὥρας ἃς διήρχετο μετὰ τῶν φίλων του.

Τῇ ἐνάτῃ ὁ Ζαρὲν ἀπεχώρησεν. Ἡ νύξ ἤρξατο νὰ ἐφαπλοῦται. Ὁ Ἀλβέρτος τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πα-

ρισιῆς Ὀδοῦ, τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Πῶς εἶσαι; τῷ εἶπεν.

Ὁ πλοίαρχος στραφεὶς παρετήρησεν αὐτὸν ἐπισταμένως καὶ ἀνεγνώρισεν τὸν Ἀλβέρτον.

— Εἶσαι σύ! ἀνέκραξε. Πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ;

— Αἴ! μία περιπέτεια, τῷ ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλβέρτος.

— Περιπέτεια, ἐρωτικὴ;

— Ναί, προσέθετο ὁ Ἀλβέρτος μειδιῶν.

— Θὰ μοὶ τὴν διηγηθῆς;

— Πῶς ὄχι.

— Μόνον δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρὸν, διότι ἀναχωρῶ αὐριον λίαν πρῶτ' ἐμὲ τὴν Ὠραιὰν Εὐγενεῖαν διὰ Βαλπαραΐσον.

— Δὲν ἔχεις τι νὰ κάμῃς; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὅχι, θὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ.

Ὁδήγησεν αὐτὸν εἰς τι ἐστιατόριον, καὶ διέταξε νὰ παραθέσῃ φαγητὰ ἐκλεκτά, καθότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ζαρὲν ὑπεροργάπα ταῦτα. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, τῷ ἐξέθεσεν ἐν συντόμῳ τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας δὲ Σερὰν συμβάντα. Ἡ διήγησις αὕτη ἐκίνησε λίαν τὴν περιέργειαν τοῦ Ζαρὲν· ὅτε ὁμοῦ ὁ Ἀλβέρτος, ἐν ἐπιλόγῳ, ἐζήτησε νὰ τὸν συμπαραλάβῃ μετὰ τῆς Μαρίας ἐπὶ τοῦ πλοίου του, ὅπως μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς Ἀμερικὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ.

— Διάβολε! Διάβολε!

— Μοὶ ἀρνεῖσαι τὴν χάριν αὐτὴν; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, ποτὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶπῃ τις ὅτι ἠρνήθη νὰ παρῆξω ὑπηρεσίαν εἰς φίλον μου. Θὰ παραλάβω σὲ καὶ τὴν νεαρὰν κυρίαν.

Καὶ κατέπιεν ἀπνευστὶ μέγα ποτήριον οἴνου ξερῆς, μεθ' ὃ μειδιάμα ἐπεφάνη εἰς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἀλβέρτος ἠγέρθη καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς.

Ὁ πλοίαρχος, σφόδρα συγκεινημένος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύργους ἔχων, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι, εἶπεν ἄς ὀμιλήσωμεν. Ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸ πλοῖον θέλω πέμψῃ τὴν λέμβον ἵνα σὲ περιμένη εἰς τὴν προκυμαίαν, κατὰ τὴν ἐννάτην. Ἐχεις χρεῖαν ἄλλου πράγματος;

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, νὰ ἀγοράσω πράγματά τινα ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν κυρίαν.

— Μὴ ἀνησυχῆς δι' αὐτά. Ἐχω ἐπὶ τοῦ πλοίου πλῆρες φορτίον γυναικείων πραγμάτων, τὰ ὅποια φέρω εἰς Βαλπαραΐσον καὶ Λίμαν. Θέλεις ἐκλέξαι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐμειδιάσαν, ἔτειναν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐπέστρεψεν ἀμέσως ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἄμα εἰσελθὼν, προσεκάλεσε τὴν οἰκοδέσποιαν.

— Λυποῦμαι, κυρία, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά μου εὖρον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀρχαῖον φίλον, ὅστις μᾶς ὑπεχρέωσε νὰ κατοική-

σωμεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐκάματε εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἃς βεβαίω δὲ ὅτι οὐδέποτε θέλομεν ἄς λησμονήσῃ ὅταν ἐπανέλθωμεν εἰς Ἀβρὴν.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσε γενναϊοδῶρως, ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Μαρίας.

Ἡ λέμβος τοῦ Ζαρὲν περιέμενεν αὐτοὺς παρὰ τὴν προκυμαίαν, καὶ, μετὰ τινας στιγμὰς, εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς Ὠραιᾶς Εὐγενεῖας.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐγερθεὶς ὁ Ἀλβέρτος, ἤκουσε τὰ ἄσματα τῶν ἐργαζομένων ναυτῶν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ πλοίαρχου, δίδοντας τὴν τελευταίαν πρὸς ἀπόπλουν διαταγήν.

Τότε ἐξύπνισε τὴν Μαρίαν, ἣτις ἐκοιμάτο, καὶ ἀνέβη μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἡ Ὠραία Εὐγενεῖα, ἀναπεπταμένη πάντα τὰ ἰστία ἔχουσα, διέσχισεν ὡς βέλος τὸν Ὀκεανόν. Ὁ οὐρανὸς ἦν ἀνεφελος, ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει, δροσερὰ αὐρὰ ἐτάρασσε τὰ ἀφρίζοντα κύματα καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας ἐχάνοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῇ οὐμίχλῃ. Οἱ δύο ἑρασταὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους.

— Δὲν μεταμελεῖσαι διόλου; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος τῇ Μαρίᾳ.

— Ὅχι! τῷ ἀπεκρίθη, διότι οὐδὲν τώρα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν χωρισμὸν μας.

Ἔπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερά ταχυδρ. τελῶν.]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία *Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν* (τεύχη 41) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία *Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν* (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραι ν τῆς Βασιλείσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόμησσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Παρισίων Ἀπόκριφα», μυθιστορία [Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδώριδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 5 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορήματα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

«Ἐἴκοσι χιλιάδες λεῦγα ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βερν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦσος ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορήματα..... Δρ. 4.50 [4.70]